HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

15 decembrie 2016*

„Uniunea vamală — Import de produse derivate din ton originare din El Salvador — Recuperare ulterioară a taxelor la import — Cerere de nerecuperare a taxelor la import — Articolul 220 alineatul (2) litera (b) și articolul 236 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 — Dreptul la bună administrare în cadrul articolului 872a din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 — Eroare a autorităților competente care nu poate fi detectată în mod rezonabil”

În cauza T-466/14,

Regatul Spaniei, reprezentat inițial de A. Rubio González, ulterior de V. Ester Casas, abogado del Estado,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de P. Arenas, de A. Caeiros și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care se solicită anularea Deciziei C(2014) 2363 final a Comisiei din 14 aprilie 2014, prin care se constată că, într-un caz special, remiterea taxelor la import este justificată pentru un anumit cuantum, însă nu este justificată pentru un alt cuantum (REM 02/2013), în măsura în care în aceasta se concluzionează că remiterea taxelor la import în cuantum de 14 417 193,41 euro nu este justificată,

TRIBUNALUL (Camera a cincea),

compus, la deliberări, din domnii A. Dittrich, președinte, și J. Schwarcz (raportor) și doamna V. Tomljenović, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 6 aprilie 2016,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: spaniola.

Hotărâre

Situația de fapt

1 Între anii 2007 și 2009, două societăți din grupul Calvo, cu sediul în Spania, Calvo Conservas, SL și Calvo Distribución Alimentaria, SL (denumite în continuare, împreună, „debitor”), au importat în Spania produse rezultate din prelucrarea tonului, și anume conserve de ton și file de ton congelat, care au fost declarate ca fiind originare din El Salvador (denumite în continuare „importurile în litigiu”).

2 Debitorul a solicitat autorităților vamale spaniole aplicarea, în cazul importurilor în litigiu, a sistemului generalizat de preferințe tarifare (denumit în continuare „SGP”), care implica suspendarea tarifului vamal comun în cotă de 24 %, prin depunerea unor certificate de origine tip A eliberate de autoritățile vamale din El Salvador în urma unei cereri depuse de exportator, o altă societate a grupului Calvo, Calvo Conservas El Salvador, SA de CV care furnizase autorităților vamale din El Salvador documentele ce atestau originea produselor în vederea aplicării SGP.

3 Pe baza certificatelor de origine depuse de debitor, autoritățile vamale spaniole au admis originea salvadoriană a produselor și au aprobat cererea debitorului de a beneficia de tratamentul tarifar preferențial pentru importurile în litigiu.

4 Din cauza unor suspiciuni de fraudă la importul produselor rezultate din prelucrarea tonului, în intervalul 8-20 noiembrie 2009 s-a desfășurat în El Salvador o misiune a reprezentanților Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) și ai mai multor state membre ale Uniunii Europene.

5 Din rapoartele de misiune ale OLAF din 2 iunie 2009 și din 7 decembrie 2009, precum și din raportul final din 16 septembrie 2010 reiese că nu au fost respectate regulile SGP. Au fost evidențiate mai multe nereguli legate de originea importurilor în litigiu. Aceste nereguli erau legate de utilizarea unor certificate de origine care nu erau conforme cu SGP, de nerespectarea condiției potrivit căreia echipajul navelor trebuie să fie constituit din cel puțin 75 % din resortisanții țării beneficiare sau ai statelor membre pentru ca nava să fie considerată ca având naționalitatea țării beneficiare și de utilizarea a două pavilioane, ale El Salvador și Seychelles, de navele de pescuit ton Montelape și Montealegre, care aparțineau grupului Calvo, astfel încât cele două nave trebuiau considerate ca fiind fără naționalitate, și, prin urmare, tonul pescuit de acestea nu putea fi considerat ca fiind originar din El Salvador.

6 Neregula determinată de pavilionul dublu al navelor de pescuit ton Montelape și Montealegre a făcut obiectul unei misiuni de anchetă desfășurate de OLAF pentru verificarea utilizării fondurilor structurale pentru pescuit primite de o societate din grupul Calvo, Calvopesca, SA. Raportul final al OLAF a concluzionat în sensul existenței unor nereguli grave privind navele, care fuseseră înmatriculate în Seychelles pentru a beneficia de finanțarea din fondurile structurale pentru pescuit și al căror pavilion fusese schimbat după doi ani de exploatare cu un pavilion salvadorian, în scopul declarării capturilor ca fiind de origine salvadoriană pentru a beneficia de tratamentul tarifar preferențial al SGP.

7 În anul 2010, în urma rapoartelor OLAF, autoritățile spaniole au deschis o procedură de recuperare ulterioară a taxelor la import, aplicând importurilor în litigiu cota de drept comun de 24 %. Cuantumul taxelor vamale solicitate a fost de 15 292 471,19 euro.

8 La 1 iulie 2011, debitorul a depus o cerere de remitere a taxelor la import în temeiul articolului 236 coroborat cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) și cu articolul 239 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „CVC”).

9 Întrucât Comisia Europeană a informat debitorul cu privire la intenția sa de a emite un aviz nefavorabil, prin scrisoarea din 5 septembrie 2012, acesta a renunțat la cererea sa de remitere a taxelor.

10 Ulterior, la 10 septembrie 2012, Comisia a notificat debitorul că aprecia că dosarul de remitere a taxelor nu era deschis.

11 La 16 ianuarie 2013, autoritățile spaniole au depus din oficiu la Comisie o cerere de remitere a taxelor, în temeiul articolului 236 coroborat cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC.

12 Debitorul a considerat că erau reunite condițiile prevăzute la articolul 236 coroborat cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC și s-a asociat la raționamentul autorităților spaniole, însă, în schimb, și-a manifestat opoziția față de trimiterea dosarului la Comisie, având în vedere hotărârea din 21 mai 2012 pronunțată de Audiencia Nacional (Curtea Centrală, Spania), care considerase că, în speță, putea fi acordat beneficiul tratamentului tarifar preferențial al SGP. Prin urmare, în opinia debitorului, dosarul ar fi trebuit să fie trimis autorităților naționale, Curtea putând fi sesizată eventual cu o cerere de decizie preliminară.

13 Totuși, Comisia a considerat că decizia jurisdicțională spaniolă nu avusese ca efect împiedicarea adoptării unei decizii într-o materie care era de competența sa.

14 La 13 februarie 2013, la 16 iulie 2013 și la 8 octombrie 2013. Comisia a solicitat informații suplimentare, care i-au fost furnizate de autoritățile spaniole. Debitorul a luat cunoștință despre aceste solicitări de informații și a putut să formuleze observații cu privire la răspunsurile pe care autoritățile spaniole intenționau să le prezinte.

15 Printr-o scrisoare din 10 decembrie 2013, în conformitate cu articolul 872a din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a CVC (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), Comisia a invitat debitorul să formuleze observații cu privire la orice chestiune de fapt sau de drept care putea determina respingerea cererii sale (în continuare „comunicarea obiecțiilor”).

16 Printr-o scrisoare din 9 ianuarie 2014, debitorul a susținut că autoritățile salvadoriene săvârșiseră o eroare. Acesta a subliniat buna sa credință și faptul că a respectat dispozițiile privind declarația în vamă. În plus, a criticat interpretarea Comisiei referitoare la dispozițiile privind pavilionul și a subliniat dificultățile de respectare a criteriului privind compunerea echipajului, prevăzut la articolul 68 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93. În sfârșit, debitorul a susținut că Comisia nu a transmis autorităților salvadoriene ștampilele adecvate și nu a respectat dreptul la apărare, întrucât nu i-a transmis toate documentele pe care și-ar întemeia decizia.

17 La 17 februarie 2014, în conformitate cu articolul 873 din Regulamentul nr. 2454/93, un grup de experți constituit din reprezentanți ai statelor membre s-a reunit în vederea examinării dosarului.

18 Prin Decizia C(2014) 2363 final din 14 aprilie 2014, Comisia a considerat că, într-un caz specific, remiterea drepturilor la import era justificată pentru un anumit cuantum, însă nu era justificată pentru un alt cuantum (denumită în continuare „decizia atacată”).

19 În considerentul (27) al deciziei atacate, Comisia amintește că, potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, emiterea unor certificate incorecte de către autoritățile vamale dintr-o țară terță constituie o eroare care nu putea fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

20 În ceea ce privește condiția referitoare la caracterul detectabil al erorii, Comisia constată, în considerentul (28) al deciziei atacate, că autoritățile salvadoriene au săvârșit o eroare prin emiterea certificatelor de origine de tip A, cu nerespectarea Regulamentului nr. 2453/93. În considerentele (30)-(32) ale deciziei atacate, Comisia afirmă că a săvârșit o eroare în ceea ce privește remiterea ștampilelor către autoritățile salvadoriene doar în ceea ce privește comunicarea documentelor pe care intenționa să își întemeieze decizia. În primul caz, Comisia susține că, chiar în condițiile în care ar fi trebuit să fie dovedită o asemenea eroare, aceasta ar fi avut efect numai dacă certificatele de origine ar fi fost falsificate. Or, situația a fost diferită. În al doilea caz, Comisia atestă că a transmis debitorului toate documentele solicitate și că i-a lăsat posibilitatea să emită observații în raport cu aceste documente.

21 Comisia amintește că, în cadrul aprecierii acestei prime condiții, trebuie să țină seama de toate împrejurările cauzei, de natura erorii, precum și de experiența și de diligența debitorului. Ea adaugă că, în conformitate cu jurisprudența Curții, natura erorii trebuie să fie apreciată având în vedere complexitatea reglementării aplicabile. Or, pe de o parte, în considerentul (35) al deciziei atacate, Comisia constată că debitorul a încălcat regulile referitoare la origine prin faptul că nu a asigurat respectarea cerinței conform căreia echipajul navelor care pescuiesc ton trebuie să fie constituit din cel puțin 75 % din resortisanți ai statelor membre ale Uniunii sau ai țării beneficiare. În plus, în considerentele (36) și (37), Comisia afirmă că tratamentul tarifar preferențial a fost acordat pe baza unor certificate necorespunzătoare, și anume certificate EUR.1 eliberate de autoritățile seychelleze sau ivoriene și certificate de origine nepreferențiale eliberate de camerele de comerț din Spania și din Franța. În aceste situații, nu era posibilă identificarea originii tonului. Or, întrucât exportatorul este o filială a grupului Calvo, din care face parte și debitorul, acesta din urmă ar fi trebuit să detecteze eroarea. În schimb, în considerentul (38) al deciziei atacate, Comisia a apreciat că, în ceea ce privește certificatele de origine eliberate de Panama, țară care, împreună cu El Salvador, face parte din grupul regional II, debitorul nu putea ști dacă acestea fuseseră eliberate în mod corect de autoritățile salvadoriene.

22 În ceea ce privește a doua condiție referitoare la buna-credință a debitorului, în considerentele (40) și (41) ale deciziei atacate, Comisia arată că, având în vedere natura activităților debitorului și apartenența acestuia la un grup care își desfășoară activitatea pe mai multe continente și, prin urmare, trebuie să respecte reguli diferite, acesta nu a făcut dovada diligenței necesare pentru respectarea condiției referitoare la compunerea echipajului.

23 În considerentul (42) al deciziei atacate, Comisia continuă subliniind că, în anumite cazuri, exportatorul prezentase fie certificate de origine nepreferențiale eliberate de camerele de comerț din Spania și din Franța și certificate de origine EUR.1 care nu au fost eliberate de autoritățile vamale ale Uniunii referitoare la Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, Caraibe și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 (JO 2000, L 317, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 23, p. 3) și aprobat în numele Comunității prin Decizia 2003/159/CE a Consiliului din 19 decembrie 2002 (JO 2003, L 65, p. 27, Ediție specială, 11/vol. 31, p. 93, denumit în continuare „Acordul ACP”), fie certificate EUR.1 eliberate de autoritățile seychelleze și certificate de tip A eliberate de autoritățile panameze. Prin prezentarea unor certificate de origine care nu permiteau stabilirea originii tonului, debitorul a încălcat dispozițiile referitoare la declarația vamală și regulile de origine aplicabile.

24 În sfârșit, în considerentele (43)-(45) ale deciziei atacate, Comisia arată că două nave de pescuit ton aparținând grupului Calvo au utilizat pavilion dublu și au fost înmatriculate în două state, deși legislația Uniunii prevedea în mod clar obligația ca fiecare navă să fie înmatriculată într-o singură țară și să navigheze sub pavilionul acesteia pentru a putea beneficia de tratamentul tarifar preferențial. Prin nerespectarea articolului 68 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93, debitorul nu a dovedit diligența necesară.

25 În consecință, Comisia a considerat că remiterea taxelor la import în cuantum de 230 879,88 euro era justificată pentru importurile în privința cărora dovada originii tonului prelucrat în El Salvador se baza pe certificate de origine de tip A eliberate de autoritățile panameze, însă nu era justificată pentru taxele la import în cuantum de 14 417 193,41 euro, corespunzătoare celorlalte cazuri.

Procedura și concluziile părților

26 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 24 iunie 2014, Regatul Spaniei a introdus prezenta acțiune. Comisia a depus memoriul în apărare la 18 septembrie 2014. La 17 noiembrie 2014, Regatul Spaniei a depus replica, iar la 22 ianuarie 2015, Comisia a depus duplica.

27 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a cincea) a decis deschiderea fazei orale a procedurii.

28 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 6 aprilie 2016.

29 Regatul Spaniei solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate, în măsura în care în aceasta se concluzionează că remiterea taxelor la import în cuantum de 14 417 193,41 euro nu este justificată;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

30 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea în totalitate a acțiunii;

— obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Argumentele părților

31 În susținerea acțiunii formulate, Regatul Spaniei invocă două motive. Primul este întemeiat pe o încălcare a dreptului la bună administrare, în legătură cu articolul 872a din Regulamentul nr. 2454/93, iar al doilea pe o încălcare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului la bună administrare, în cadrul articolului 872a din Regulamentul nr. 2454/93

32 Regatul Spaniei susține că o decizie întemeiată pe motive care nu sunt comunicate în prealabil încalcă dreptul la bună administrare, în cadrul articolului 872a din Regulamentul nr. 2454/93, și articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

33 Regatul Spaniei subliniază că, în cadrul procedurii de remitere a taxelor la import, articolul 872a din Regulamentul nr. 2454/93 prevede că, în cazul în care Comisia are în vedere o decizie nefavorabilă, are obligația să comunice în scris obiecțiile și documentele pe care se întemeiază, pentru a permite persoanei interesate să își exprime punctul de vedere. Având în vedere cele trei solicitări pe care Comisia le-a adresat debitorului pentru a-i furniza informații suplimentare, Regatul Spaniei apreciază că fusese efectuată o analiză completă a celor trei condiții impuse de articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC pentru remiterea taxelor la import, condițiile care nu erau menționate în comunicarea obiecțiilor trebuind să fie considerate îndeplinite.

34 În comunicarea obiecțiilor, Comisia ar fi formulat doar obiecții referitoare la condiția privind posibilitatea debitorului de a detecta eroarea și nu ar fi abordat condițiile referitoare la buna-credință și la respectarea legislației referitoare la declarația vamală. Totuși, Comisia ar fi analizat aceste două condiții în considerentele (40)-(42) ale deciziei atacate, încălcând astfel articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale.

35 În replică, Regatul Spaniei apreciază că menționarea, în comunicarea obiecțiilor, a nerespectării regulilor de origine nu este suficientă, deoarece este vorba despre condiția care determină deschiderea unei proceduri de remitere a taxelor la import. Acesta susține că faptul că Comisia a asociat documente referitoare la respectarea condițiilor privind buna-credință și legislația privind declarația vamală cu comunicarea obiecțiilor nu poate acoperi deficiența de motivare a deciziei atacate. Pe de altă parte, Regatul Spaniei relevă că faptul că răspunsul debitorului la comunicarea obiecțiilor conține observații referitoare la buna-credință și la declarația în vamă nu presupune că această comunicare era motivată corespunzător. În sfârșit, procedura ar fi putut să se finalizeze în mod diferit, eroarea neputând fi detectată, întrucât exportatorul nu prezentase o versiune incorectă a faptelor.

36 Comisia susține că a respectat obligația prevăzută la articolul 872a din Regulamentul nr. 2454/93 prin intermediul comunicării obiecțiilor și al tuturor documentelor pe care și-a întemeiat obiecțiile, comunicate debitorului, care, prin scrisoarea din 9 ianuarie 2014, a adus la cunoștință observațiile sale privind în special buna-credință. Comisia susține că comunicarea obiecțiilor privea condițiile referitoare la buna-credință și la declarația vamală. Comisia arată că comunicarea obiecțiilor conține un întreg alineat referitor la buna-credință a debitorului, această condiție fiind, în opinia sa, indisociabilă de cea referitoare la caracterul detectabil al erorii. Astfel, deși debitorul a fost informat cu privire la eroare și a solicitat beneficiul tratamentului tarifar preferențial, nu poate fi considerat ca fiind de bună-credință, aceasta putând fi invocată numai dacă debitorul a respectat toate dispozițiile legislative. Prin urmare, Comisia consideră că obligația de motivare a fost îndeplinită prin examinarea diligenței debitorului și a caracterului detectabil al erorii.

37 Comisia susține că atât decizia atacată, cât și comunicarea obiecțiilor menționează condiția referitoare la respectarea legislației referitoare la declarația vamală, iar, întrucât prin scrisoarea din 9 ianuarie 2014 debitorul a prezentat observații cu privire la acest aspect, nu poate fi reținută, așadar, nicio încălcare a dreptului acestuia de a fi ascultat. Comisia arată că conținutul obligației de motivare trebuie să fie apreciat în special în raport cu contextul său și, prin urmare, cu documentele anexate la comunicarea obiecțiilor care priveau mai ales respectarea condițiilor privind buna-credință și declarația vamală în lumina regulilor de origine.

38 Pe de altă parte, Comisia subliniază că încălcarea dreptului de a fi ascultat determină anularea deciziei atacate numai dacă, în lipsa acestei încălcări, procedura ar fi putut avea un rezultat diferit. Or, întrucât condițiile prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC sunt cumulative, apreciază că împrejurarea că decizia atacată dezvoltă faptul că eroarea invocată în speță ar fi putut să fie detectată de debitor este suficientă pentru a justifica refuzul remiterii taxelor la import. Mai mult, niciun element nu ar evidenția că debitorul avea de formulat alte observații care ar fi putut conduce la adoptarea unei decizii diferite.

39 Respectarea dreptului la apărare constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii, din care face parte integrantă dreptul de a fi ascultat în orice procedură (Hotărârea din 18 decembrie 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punctele 33 și 36, și Hotărârea din 3 iulie 2014, Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 28).

40 Dreptul de a fi ascultat în orice procedură este în prezent consacrat nu doar la articolele 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale, care garantează respectarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil în cadrul oricărei proceduri jurisdicționale, ci și la articolul 41 din aceasta, care garantează dreptul la bună administrare. Articolul 41 alineatul (2) prevede că acest drept la bună

administrare include printre altele dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere (Hotărârea din 3 iulie 2014, Kamino International Logistics, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 29).

41 În temeiul acestui principiu, care se aplică atunci când administrația își propune să adopte față de o persoană un act care îi cauzează prejudicii (Hotărârea din 18 decembrie 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punctul 36, și Hotărârea din 3 iulie 2014, Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 30), destinatarilor deciziilor care le afectează în mod sensibil interesele trebuie să li se dea posibilitatea de a-și face cunoscut în mod util punctul de vedere cu privire la elementele pe care administrația intenționează să își întemeieze decizia (Hotărârea din 18 decembrie 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punctul 37).

42 Trebuie de asemenea amintit că, în domeniul vamal, respectarea dreptului la apărare este asigurată prin dispozițiile articolului 872a din Regulamentul nr. 2454/93, care prevăd că, în cazul în care, în orice moment al regimului prevăzut în articolele 872 și 873, Comisia intenționează să ia o decizie nefavorabilă împotriva persoanei interesate de cazul prezentat, Comisia comunică în scris obiecțiile sale persoanei respective, împreună cu toate documentele care stau la baza acestor obiecții. Persoana interesată de cazul supus Comisiei poate să își exprime în scris punctul de vedere într-un interval de o lună de la data la care obiecțiile au fost trimise. Dacă persoana nu își exprimă un punct de vedere în acest interval, se consideră că a renunțat la dreptul de a-și exprima poziția.

43 Motivul trebuie analizat în lumina acestor considerații.

44 În speță, Comisia a adresat debitorului o comunicare a obiecțiilor, la care acesta din urmă a răspuns (a se vedea punctele 15 și 16 de mai sus).

45 Cu toate acestea, Regatul Spaniei susține în esență că, întrucât comunicarea obiecțiilor nu privea condițiile referitoare la buna-credință a debitorului și la respectarea legislației privind declarația vamală, ar trebui, având în vedere această împrejurare, să se concluzioneze că Comisia nu avea obiecții cu privire la cele două condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, care trebuiau considerate ca fiind îndeplinite de debitor. Întrucât a analizat aceste aspecte în considerentele (40) și (42) ale deciziei atacate, Comisia ar fi încălcat articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale, încălcând dreptul de a fi ascultat de care dispunea debitorul.

46 Fără a fi necesară pronunțarea asupra caracterului admisibil sau inadmisibil al motivului întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, având în vedere posibilitatea Regatului Spaniei de a invoca o asemenea încălcare care afectează debitorul, întrucât este vorba despre o nelegalitate subiectivă prin natura sa (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 iulie 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche/Comisia, T-64/08, nepublicată, EU:T:2010:270, punctul 186), primul motiv trebuie respins, în orice caz, ca nefondat.

47 Cu titlu introductiv, în această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, autoritățile competente procedează la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a drepturilor de import doar dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Mai întâi, este necesar ca taxele să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori din partea autorităților competente înseși, apoi, ca eroarea săvârșită de acestea să fi fost de asemenea natură încât să nu fi putut să fie detectată în mod rezonabil de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta din urmă să fi respectat toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală. Din moment ce aceste condiții sunt îndeplinite, debitorul are dreptul ca, în privința sa, să nu se efectueze o înscriere ulterioară în evidența contabilă (a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 30 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 47 și jurisprudența citată).

48 În ceea ce privește prima dintre aceste condiții, trebuie amintit că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC are ca obiectiv protejarea încrederii legitime a debitorului în privința temeiniciei tuturor elementelor care intervin în decizia de a înscrie sau de a nu înscrie taxele vamale în evidența contabilă. Încrederea legitimă a debitorului poate să facă obiectul protecției prevăzute la acest articol numai dacă „înseși" autoritățile competente sunt cele care au creat temeiul acestei încrederi. Astfel, numai erorile imputabile unui comportament activ al autorităților competente dau naștere dreptului ca taxele vamale să nu fie înscrise ulterior în evidența contabilă (a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 31 și jurisprudența citată).

49 În privința celei de a doua condiții, caracterul detectabil al unei erori săvârșite de autoritățile vamale competente trebuie să fie apreciat ținând cont de natura erorii, de experiența profesională a operatorilor respectivi și de diligența de care aceștia au dat dovadă. Natura erorii se raportează la complexitatea sau, dimpotrivă, la caracterul suficient de simplu al legislației în cauză și la perioada în care autoritățile au persistat în eroare (a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 32 și jurisprudența citată).

50 În ceea ce privește a treia condiție, declarantul are obligația să furnizeze autorităților vamale competente toate informațiile necesare prevăzute de normele Uniunii și de normele naționale, care eventual le completează sau le transpun având în vedere regimul vamal solicitat pentru marfa respectivă (a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 33 și jurisprudența citată).

51 Trebuie să se constate că, în mod contrar afirmațiilor Regatului Spaniei, reiese din comunicarea obiecțiilor, în special din partea B a acesteia, al cărei titlu face trimitere, în primul rând, la condiția privind caracterul detectabil al erorii, în al doilea rând, la buna-credință a debitorului și, în al treilea rând, la faptul că acesta a respectat toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală, că, în mod special, Comisia a considerat că, pentru a analiza dacă debitorul era de bună-credință, trebuia să examineze dacă ar fi putut să detecteze eroarea săvârșită de autoritățile salvadoriene.

52 Din această perspectivă, Comisia și-a pus problema dacă o simplă analiză a faptelor ar fi permis descoperirea erorii săvârșite de aceste autorități. Comisia a făcut în mod clar o legătură între afirmațiile debitorului referitoare la buna sa credință și problema de a ști în ce măsură acesta era informat cu privire la eroare sau dacă putea să fie informat cu privire la eroare. Trebuie să se adauge că din răspunsul debitorului din 9 ianuarie 2014 reiese că el a înțeles afirmațiile respective în acest sens și că a furnizat informații specifice referitoare în special la buna sa credință, precum și, pe de altă parte, la faptul că a respectat cerințele legislației pertinente.

53 Mai specific, în ceea ce privește compunerea echipajului navelor, Comisia a luat în considerare activitatea debitorului și faptul că își desfășura activitatea pe diferite oceane și mări, supuse unor reguli diferite, pentru a concluziona pe baza acestora că debitorul ar fi putut să aplice în mod corect legislația privind tratamentul tarifar preferențial al regulilor de origine și că ar fi trebuit să verifice că erau întrunite condițiile unui asemenea tratament preferențial, asigurându-și accesul la asemenea informații. Comisia a apreciat că legislația în discuție nu putea fi considerată ca fiind complexă. În opinia sa, în speță, exportatorul ar fi putut să detecteze eroarea săvârșită de autoritățile salvadoriene.

54 În ceea ce privește dovada originii capturilor, Comisia a arătat că debitorul ar fi trebuit să știe că certificatele prezentate nu erau documente conforme pentru cumulul regional și că produsele pentru care autoritățile salvadoriene emiseseră certificate de origine de tip A nu îndeplineau condițiile pentru a li se acorda origine preferențială, concluzionând că exportatorul ar fi trebuit să detecteze eroarea săvârșită de autoritățile salvadoriene.

55 În ceea ce privește pavilionul dublu al celor două nave, menționat la punctul 6 de mai sus, Comisia a constatat că, întrucât debitorul făcea parte din același grup ca societatea care era proprietara acestuia, știa sau ar fi trebuit să știe că aceste nave erau înmatriculate și în Seychelles și ar fi trebuit să fie familiarizat cu normele aplicabile în această privință, care nu puteau fi calificate ca fiind complexe.

56 Pe planul experienței profesionale a debitorului, Comisia a subliniat că acesta făcea parte dintr-un grup care ocupa o poziție de leadership în activitățile de pescuit, de pregătire, de fabricare, de ambalare și de comercializare a produselor alimentare pe bază de pește.

57 În ceea ce privește eventuala diligență a debitorului, Comisia a reluat diferitele constatări și concluzii ce reies din cuprinsul punctelor 53-56 de mai sus pentru ca, pe baza acestora, să concluzioneze că acesta nu demonstrase diligența care putea fi așteptată de la un operator profesionist și că nu furnizase autorităților vamale toate informațiile necesare prevăzute de normele Uniunii privind regimul vamal solicitat pentru mărfurile în discuție.

58 În aceste condiții, comunicarea obiecțiilor cuprinde, în mod suficient de clar și de complet, motivele care au determinat Comisia să considere că eroarea săvârșită de autoritățile vamale salvadoriene putea fi detectată în mod facil de un operator de bună-credință, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 47 de mai sus. Prin urmare, Regatul Spaniei nu poate susține că dreptul de a fi ascultat de care dispunea debitorul ar fi fost încălcat din cauza lipsei unei obiecții referitoare la buna-credință a acestuia din urmă.

59 În continuare, trebuie să se constate că, în ceea ce privește condiția referitoare la respectarea legislației privind declarația vamală, în comunicarea obiecțiilor Comisia a expus motivele pentru care aprecia că aceasta nu era îndeplinită. Într-adevăr, astfel cum subliniază Comisia, comunicarea obiecțiilor cuprinde mențiunea potrivit căreia considera că debitorul nu respectase dispozițiile privind normele de origine cuprinse în titlul IV capitolul 2 din Regulamentul nr. 2454/93 privind normele de origine ale SGP al Uniunii. O asemenea concluzie a condus, în comunicarea obiecțiilor, la constatarea faptului că exportatorul, care făcea parte din același grup de societăți ca debitorul, ar fi putut să știe că certificatele utilizate nu erau adecvate pentru a beneficia de cumulul regional, că produsele care erau acoperite de certificatele de origine de tip A emise de autoritățile salvadoriene nu îndeplineau condițiile pentru a li se atribui ca origine preferențială El Salvador și că produsele nu puteau beneficia de tratamentul tarifar preferențial prevăzut de legislația Uniunii.

60 Prin intermediul unor asemenea constatări, Comisia și-a exprimat îndoielile cu privire la respectarea de către debitor a legislației referitoare la declarația vamală. Astfel, aplicarea eronată a regulilor privind originea produselor importate în Uniune pentru a beneficia de un tratament tarifar preferențial produce efecte asupra declarației vamale a acestor produse deoarece sunt supuse în mod eronat unui regim la care nu pot avea dreptul.

61 Astfel, articolul 84 din Regulamentul nr. 2454/93 prevede că dovezile de origine se predau autorităților vamale ale statului membru importator în conformitate cu procedurile stabilite la articolul 62 din CVC. Or, acest din urmă articol privește declarația vamală întocmită în scris. Acesta stabilește că declarația vamală trebuie făcută pe un formular oficial prevăzut în acest scop, se semnează și conține toate detaliile necesare aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile, toate documentele solicitate pentru aplicarea dispozițiilor care reglementează acest regim vamal trebuind să însoțească declarația. În vederea obținerii aplicării unui tratament tarifar preferențial pe baza originii produselor importate, importatorul are obligația, în temeiul articolului 62 din CVC coroborat cu articolul 84 din Regulamentul nr. 2454/93, să anexeze la declarația vamală un certificat de origine de tip A care să fie corect.

62 Prin urmare, neîndeplinirea regulilor privind originea produselor importate determină o încălcare a legislației privind declarația vamală.

63 În consecință, argumentația Regatului Spaniei potrivit căreia menționarea, în comunicarea obiecțiilor, a nerespectării regulilor de origine nu ar fi suficientă, deoarece ar fi vorba despre condiția care determină deschiderea unei proceduri de remitere a taxelor la import, trebuie înlăturată, întrucât, deși împrejurarea că certificatele de origine nu fuseseră întocmite în mod corect de autoritățile salvadoriene constituie, în fapt, motivul pentru care autoritățile vamale spaniole au fost determinate să inițieze procedura de recuperare ulterioară ca urmare a rapoartelor OLAF, aceasta evidențiază deopotrivă nerespectarea de către debitor a legislației privind originea produselor și a celei privind declarația vamală.

64 Pe de altă parte, deși Comisia a menționat chestiunea documentelor care puteau fi anexate la comunicarea obiecțiilor și pe baza cărora își întemeia aceste obiecțiuni, trebuie să se constate că Regatul Spaniei nu impută Comisiei că nu a comunicat documente care ar fi fost necesare pentru asigurarea protecției dreptului la apărare al debitorului. De altfel, în replică, Regatul Spaniei se limitează să constate că Comisia își poate susține obiecțiile pe documentele pe care le-a anexat la comunicarea obiecțiilor, însă că aceasta nu își poate motiva obiecțiile doar pe baza acestor documente.

65 Rezultă din toate cele de mai sus că primul motiv al acțiunii trebuie respins, în orice caz, ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC

66 Cu titlu principal, Regatul Spaniei susține că, în privința debitorului, eroarea nu putea fi detectată în mod rezonabil și, cu titlu subsidiar, că debitorul, pe de o parte, a făcut dovadă de diligență și, pe de altă parte, a respectat dispozițiile privind valoarea în vamă. Deși Regatul Spaniei prezintă argumentația care susține al doilea motiv în funcție de cele trei aspecte care corespund condițiilor prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC pentru neefectuarea înscrierii ulterioare, acesta încearcă deopotrivă să conteste caracterul cumulativ al acestor trei condiții.

67 Cu titlu introductiv, este oportună pronunțarea asupra admisibilității unei critici prezentate în replică.

Cu privire la admisibilitatea criticii referitoare la cererea precedentă depusă de debitor pentru remiterea taxelor la import

68 În replică, Regatul Spaniei susține că, întrucât Comisia pare să invoce chestiunea referitoare la dosarul REM 01/11, ar trebui să se considere remiterea care face obiectul acestui dosar ca fiind acordată întrucât nu erau îndeplinite condițiile de trimitere prevăzute la articolul 871 alineatul (6) prima sau a cincea liniuță din Regulamentul nr. 2454/93. Remiterea ar fi fost obținută anterior deciziei atacate, ca urmare a curgerii termenelor legale, din niciun document referitor la acest dosar nereieșind o schimbare a faptelor sau a aprecierii juridice ori existența unui dezacord cu privire la prezentarea faptelor.

69 În duplică, Comisia consideră că argumentul referitor la alt dosar de remitere a taxelor trebuie declarat inadmisibil, deoarece este vorba despre un argument invocat tardiv.

70 În ședință, în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal, Regatul Spaniei a precizat, în ceea ce privește afirmațiile prezentate în replică referitoare la dosarul REM 01/11, că nu era vorba despre un motiv nou, ci că se limitase să răspundă la afirmațiile Comisiei.

71 În orice caz, din dispozițiile coroborate ale articolului 76 litera (d) și ale articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului rezultă că cererea de sesizare a instanței trebuie să indice obiectul litigiului și să cuprindă o expunere sumară a motivelor invocate și că, pe parcursul procesului, invocarea de motive sau argumente noi este interzisă, cu excepția cazului în care aceste

motive sau argumente se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2015, Dennekamp/Parlamentul, T-115/13, EU:T:2015:497, punctul 80).

72 Or, chiar dacă se consideră că Regatul Spaniei a susținut în replică, reacționând la afirmațiile Comisiei, că în speță trebuia efectuată o remitere a taxelor la import în litigiu din cauza curgerii termenelor legale în scopul adoptării de către Comisie a unei decizii ca urmare a cererii de remitere depuse de debitor la 1 iulie 2011, nu este mai puțin adevărat că este vorba despre o critică ce nu a fost prezentată în cererea introductivă, deși se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care erau deja cunoscute de Regatul Spaniei la depunerea acestei cereri introductive, întrucât nu s-a contestat că autoritățile spaniole erau cele care au transmis Comisiei această cerere, că debitorul renunțase la cererea sa de remitere a taxelor și nici că aceste autorități au fost informate cu privire la faptul că Comisia considera că acest dosar nu era deschis.

73 Prin urmare, trebuie să se constate că această critică invocată pentru prima dată în replică și, așadar, prezentată tardiv este inadmisibilă.

Cu privire la caracterul cumulativ al condițiilor prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC

74 În cadrul criticii întemeiate pe caracterul nedetectabil al erorii, Regatul Spaniei susține că, potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, autoritățile din statul exportator erau răspunzătoare pentru erorile săvârșite la eliberarea certificatelor de origine și pentru controlul condițiilor de aplicare a regimurilor preferențiale, atunci când eroarea era ulterioară unei prezentări corecte a faptelor de către exportator sau unei prezentări incorecte, cu condiția ca, astfel, autoritățile respective să fi știut sau să fi trebuit să știe că certificatul era incorect. Regatul Spaniei consideră, având în vedere concluzia din decizia atacată cu privire la existența unei erori a autorităților salvadoriene și solicitările de informații suplimentare care au fost adresate autorităților spaniole, că exportatorul nici nu a prezentat incorect faptele, nici nu a indus în eroare autoritățile respective, întrucât a furnizat toate informațiile de care dispune, în special dovezi ale originii materiei prime și listele cu echipajele navelor. Prin urmare, ar fi trebuit ca eroarea să fie recunoscută în sensul că nu putea fi detectată în mod rezonabil.

75 În esență, Regatul Spaniei consideră că, în cazul în care eroarea săvârșită de autoritățile vamale din țara exportatoare nu rezultă dintr-o prezentare incorectă a faptelor de către exportator sau, chiar dacă există o asemenea situație, în cazul în care autoritățile au știut sau ar fi trebuit să știe că certificatele prezentate erau incorecte, caracterul nedetectabil, în raport cu operatorul, al erorii săvârșite ar fi cert, fiind întrunite condițiile referitoare la eroare. Regatul Spaniei se întemeiază de asemenea pe dispozițiile privind mărfurile care beneficiază de statutul preferențial, incluse la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO 2000, L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12), pe care le califică ca fiind reguli speciale aplicabile în cadrul tratamentelor preferențiale, în temeiul cărora constatarea existenței unei erori, săvârșită pe baza unor informații corecte ale exportatorului, are ca efect faptul că eroarea respectivă nu poate fi detectată în mod rezonabil.

76 Pe baza acestei argumentații, Regatul Spaniei concluzionează că, întrucât Comisia nu a considerat, în decizia atacată, că eroarea era determinată de o prezentare incorectă a faptelor de către exportator sau că autoritățile salvadoriene știau sau ar fi trebuit să știe că certificatele prezentate erau incorecte, trimiterile la condițiile referitoare la buna-credință și la legislația privind declarația vamală erau nelegale.

77 Comisia consideră că această critică formulată de Regatul Spaniei este inoperantă, împrejurarea că este îndeplinită una dintre cele trei condiții ale remiterii taxelor neimplicând și îndeplinirea celorlalte două. Comisia a răspuns de asemenea în detaliu, în fața Tribunalului, la aspectul dacă eroarea săvârșită de autoritățile salvadoriene putea fi detectată în mod rezonabil, în funcție de tipul de eroare săvârșită de aceste autorități.

78 Pentru a răspunde la critica formulată de Regatul Spaniei, este necesar, pe de o parte, să se stabilească dacă acest caracter nedetectabil al erorii autorităților din țara exportatoare referitoare la certificatele de origine rezultă în mod automat, potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC, din condițiile în care a fost săvârșită această eroare și, pe de altă parte, să se stabilească, în ipoteza în care s-ar aprecia că eroarea respectivă nu poate fi detectată de debitor, dacă celelalte condiții de aplicare a acestui articol ar trebui să fie considerate, din cauza acestui fapt, ca fiind îndeplinite.

Cu privire la caracterul nedetectabil al erorii

79 Curtea a decis că scopul controlului ulterior este să se verifice exactitatea originii indicate în certificatele de origine de tip A sau EUR.1, eliberate anterior (a se vedea în acest sens, în ceea ce privește certificatele EUR.1, Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctul 32, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 43, iar în ceea ce privește certificatele de origine de tip A, Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punctul 17).

80 Or, chiar dacă o verificare ulterioară nu permite să se confirme originea mărfurilor indicate într-un certificat de tip A sau EUR.1, trebuie să se concluzioneze că mărfurile sunt de origine necunoscută și că, prin urmare, certificatul de origine și tariful preferențial au fost acordate în mod incorect (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctul 34, Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 44, și Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punctul 18).

81 Astfel, atunci când autoritățile statului exportator au eliberat certificate de origine tip A sau EUR.1 incorecte, această eliberare trebuie considerată, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf din CVC, o eroare săvârșită de autoritățile respective, cu excepția cazului în care se dovedește că aceste certificate s-au întemeiat pe o prezentare incorectă a faptelor de către exportator. Dacă certificatele respective au fost întocmite pe baza unor declarații false ale exportatorului, în consecință, trebuie să aibă loc recuperarea ulterioară a taxelor la import, cu excepția cazului în care este evident printre altele că autoritățile care au eliberat astfel de certificate știau sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 48, și Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punctul 19).

82 În lumina acestor considerații trebuie să se stabilească dacă erorile săvârșite de autoritățile salvadoriene puteau fi detectate de debitor.

83 Întemeindu-se pe articolul 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, Regatul Spaniei consideră că, întrucât Comisia admite existența unei erori a autorităților competente, caracterul nedetectabil al acesteia rezultă în mod direct din această dispoziție.

84 Comisia s-a limitat să considere în duplică, în detaliu, că aceste condiții prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din CVC trebuie reunite cumulativ pentru a se putea decide ca taxele la import să nu fie recuperate ulterior, luând în considerare principiul încrederii legitime și principiul interpretării stricte a unei excepții de la regimul normal de plată a unei datorii vamale.

85 Or, prin argumentația prezentată, Regatul Spaniei determină Tribunalul să stabilească ce dispoziții ale articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC sunt aplicabile în speță și condițiile prevăzute de aceste dispoziții pentru a fi acceptată o cerere de nerecuperare.

86 Articolul 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC prevede că eroarea nu poate fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf în ipoteza în care eliberarea unui certificat incorect de către autoritățile unei țări terțe este efectuată în cadrul unui regim în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică aceste autorități. Cu toate acestea, articolul 220 alineatul (2) litera (b) al treilea paragraf din CVC prevede că eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

87 Așadar, în cadrul interpretării deciziei atacate, trebuie mai întâi să se determine condițiile în care autoritățile salvadoriene au săvârșit eroarea, înainte de a se concluziona cu privire la efectele unei asemenea erori produse asupra aplicării articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf din CVC.

88 În primul rând, trebuie amintit că Comisia a constatat că, pentru a beneficia de SGP, fuseseră importate din El Salvador cantități semnificative de ton cu certificate de origine de tip A care fuseseră întocmite incorect, toate neregulile care afectau certificatele respective constituind încălcări ale regulilor de origine, în special prin utilizarea incorectă a certificatelor EUR.1 [considerentele (6)-(9) ale deciziei atacate]. Având în vedere această situație, Comisia a concluzionat că importurile de ton în discuție nu ar fi trebuit să beneficieze de cota taxei vamale preferențială prevăzută de SGP [considerentul (10) al deciziei atacate].

89 În considerentul (28) al deciziei atacate, Comisia a apreciat, având în vedere împrejurările cauzei, că autoritățile salvadoriene săvârșiseră o eroare prin faptul că au întocmit incorect certificatele de origine de tip A fără a respecta articolele relevante din Regulamentul nr. 2454/93.

90 După ce a considerat că nu săvârșise nicio eroare în transmiterea către autoritățile salvadoriene a exemplarelor de ștampile [considerentele (30)-(32) ale deciziei atacate], Comisia a examinat dacă eroarea săvârșită de aceste autorități putea fi detectată în mod rezonabil de debitor [considerentele (29) și (33)-(39) ale deciziei atacate], iar ulterior dacă acesta a acționat cu bună-credință [considerentele (40)-(47) ale deciziei atacate].

91 Trebuie să se arate că, în decizia atacată, Comisia nu a constatat nicidecum că certificatele incorecte fuseseră întocmite pe baza unei prezentări incorecte a faptelor de către exportator, nici, *a fortiori*, că autoritățile salvadoriene știau sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile necesare pentru a beneficia de tratamentul tarifar preferențial, în mod contrar dispozițiilor articolului 220 alineatul (2) litera (b) al treilea paragraf din CVC.

92 În al doilea rând, prin urmare, trebuie să se stabilească dacă debitorul poate beneficia de norma prevăzută la articolul 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC, din care reiese că eroarea este prezumată că nu poate fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf în ipoteza în care eliberarea unui certificat incorect de către autoritățile unei țări terțe este efectuată în cadrul unui regim în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă

care implică aceste autorități. Această normă se coroborează astfel cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din CVC, care prevede că, în cazul special al eliberării unui certificat de origine incorect, există o prezumție legală a caracterului nedetectabil al erorii.

93 Mai întâi, din considerentele (7)-(9) și (35)-(38) ale deciziei atacate reiese că neregulile descoperite de Comisie la întocmirea certificatelor de origine de tip A privesc regulile de origine a mărfurilor importate în Uniune.

94 În continuare, eliberarea certificatelor de origine de tip A incorecte a fost efectuată în temeiul SGP care, în perioada faptelor, era prevăzut, pe de o parte, de Regulamentul (CE) nr. 980/2005 al Consiliului din 27 iunie 2005 de aplicare a unui sistem de preferințe tarifare generalizate (JO 2005, L 169, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 41, p. 60) și, în al doilea rând, de Regulamentul (CE) nr. 732/2008 al Consiliului din 22 iulie 2008 de aplicare a unui sistem de preferințe tarifare generalizate pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2009 și 31 decembrie 2011 și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 552/97 și (CE) nr. 1933/2006 și a Regulamentelor (CE) nr. 1100/2006 și (CE) nr. 964/2007 ale Comisiei (JO 2008, L 211, p. 1).

95 Rezultă din articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 980/2005 și din articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 732/2008 că, în sensul regimurilor prevăzute la articolul 1 alineatul (2) din fiecare dintre aceste regulamente, și anume regimurile în temeiul cărora se aplică preferințele tarifare, normele privind metodele de cooperare administrativă sunt stabilite de Regulamentul nr. 2454/93.

96 Astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 883/2005 al Comisiei din 10 iunie 2005 de modificare a Regulamentului nr. 2454/93 (JO 2005, L 148, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 17, p. 236), aplicabil faptelor din speță, articolul 81 din Regulamentul nr. 2454/93 prevede că produsele originare beneficiază la importul în Uniune de preferințele tarifare prevăzute de acesta, cu condiția ca ele să fi fost transportate direct la depunerea unui certificat de origine de tip A, eliberat fie de autoritățile vamale, fie de alte autorități guvernamentale competente ale țării beneficiare de tratamentul preferențial. Articolul 83 din același regulament prevede că, întrucât certificatul de origine tip A reprezintă dovada documentară pentru aplicarea dispozițiilor privind preferințele tarifare prevăzute de acest regulament, autoritățile guvernamentale competente din țara exportatoare răspund de luarea oricăror măsuri necesare pentru verificarea originii produselor și a celorlalte date înscrise pe certificat.

97 Articolele 93-95 din Regulamentul nr. 2454/93 reglementează metodele de cooperare administrativă între țările beneficiare de SGP și Comisie, printre care figurează verificarea ulterioară a certificatelor de origine de tip A de fiecare dată când autoritățile vamale ale Uniunii au îndoieli întemeiate cu privire la autenticitatea documentelor, la statutul originar al produselor respective sau la îndeplinirea celorlalte cerințe precizate în secțiunea din regulament referitoare la SGP, autoritățile țării exportatoare trebuind să efectueze această verificare și să comunice rezultatele în termen de șase luni autorităților vamale ale Uniunii [articolul 94 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 2454/93]. În plus, articolul 94 alineatul (6) din Regulamentul nr. 2454/93 prevede că, în cazul în care procedura de verificare sau informațiile disponibile demonstrează că se încalcă dispozițiile secțiunii privind SGP, țara exportatoare beneficiară, din proprie inițiativă sau la cererea Uniunii, întreprinde verificările necesare sau solicită ca aceste verificări să se desfășoare de urgență pentru identificarea și prevenirea unor asemenea încălcări, în acest scop Uniunea putând participa la desfășurarea unor asemenea verificări. În sfârșit, articolul 94 alineatul (7) din Regulamentul nr. 2454/93 prevede că autoritățile guvernamentale din țara exportatoare beneficiară păstrează cel puțin trei ani copiile certificatelor de origine de tip A.

98 Astfel, rezultă din dispozițiile coroborate, pe de o parte, ale Regulamentelor nr. 980/2005 și nr. 732/2008 și, pe de altă parte, ale Regulamentului nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 883/2005, că statutul preferențial al produselor în cauză a fost stabilit pe baza unui sistem de cooperare administrativă care a implicat autoritățile unei țări terțe, și anume autoritățile din El Salvador.

99 Prin urmare, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC, eroarea săvârșită de autoritățile salvadoriene în eliberarea certificatelor de origine de tip A constituia o eroare prezumată ca neputând fi detectată în mod rezonabil, în sensul primului paragraf al acestei dispoziții.

100 În aceste împrejurări, trebuie continuat raționamentul pentru a se stabili dacă celelalte condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC trebuie îndeplinite în speță sau dacă, astfel cum susține Regatul Spaniei, aceasta nu este necesară întrucât, în decizia atacată, Comisia a considerat că eroarea se produsese ca urmare a unei prezentări incorecte a faptelor de către exportator sau că autoritățile salvadoriene știau sau ar fi trebuit să știe că certificatele prezentate erau incorecte.

Cu privire la obligația de îndeplinire a celorlalte condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC

101 În opinia Regatului Spaniei, trimiterile efectuate de Comisie la condițiile referitoare la buna-credință și la legislația privind declarația vamală sunt nelegale, întrucât, în decizia atacată, aceasta a reținut numai eroarea săvârșită de autoritățile salvadoriene determinată de o prezentare incorectă a faptelor de către exportator.

102 În esență, Comisia consideră că, pentru a nu fi recuperată ulterior datoria vamală, trebuie îndeplinite cele trei condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din CVC și că, în mod întemeiat, a analizat dacă debitorul era de bună-credință și dacă a respectat legislația privind declarația vamală. Mai mult, în ceea ce privește condiția bunei-credințe, Comisia apreciază că articolul 220 alineatul (2) litera (b) al patrulea paragraf, introdus prin Regulamentul nr. 2700/2000, se aplică în situația debitorului și se opune ca un debitor care nu a acționat cu diligență să poată invoca buna-credință.

103 Pentru a răspunde la argumentația Regatului Spaniei, trebuie să se determine cu exactitate dacă Regulamentul nr. 2700/2000 a introdus un regim special privind cererile de nerecuperare ulterioară atunci când se aplică un statut preferențial al mărfurilor importate.

104 Or, reiese deja din cuprinsul punctelor 92-99 de mai sus că, în conformitate cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CDC, în cazul în care statutul preferențial al unei mărfi se stabilește pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, eliberarea unui certificat de către aceste autorități constituie o eroare care este prezumată ca neputând fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf, o asemenea normă constituind astfel o situație de excepție, întrucât prevede ca bază inițială de apreciere o prezumție legală de care trebuie să se țină seama în evaluarea condițiilor cumulative în discuție (a se vedea punctul 47 de mai sus).

105 În plus, trebuie să se constate că Regulamentul nr. 2700/2000, pe care Regatul Spaniei se întemeiază în special pentru a considera că a introdus un regim specific pentru înscrierea contabilă ulterioară a taxelor la import în cadrul regimurilor preferențiale, a completat articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, adăugând la primul paragraf alte patru paragrafe care privesc, toate, regimul preferențial (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctele 3 și 4). Pe de altă parte, acest nou text consolidează protecția încrederii operatorului economic respectiv în cazul unor erori ale autorităților vamale în legătură cu regimul preferențial al mărfurilor originare din țări terțe (Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctul 25), aducând o clarificare pentru cazul specific al tratamentului preferențial al mărfurilor originare din țări terțe (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, punctul 29).

106 Din aceste considerații introductive rezultă, așadar, că articolul 220 alineatul (2) litera (b) al doilea-al cincilea paragraf din CVC instituie norme speciale în temeiul cărora nu se realizează înscrierea ulterioară a taxelor vamale datorate în cazul în care statutul preferențial al unei mărfi este stabilit pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe. Contrar susținerilor Comisiei, examinarea cererii de nerecuperare ulterioară a taxelor la import trebuie să fie efectuată în lumina articolului 220 alineatul (2) al doilea-al cincilea paragraf din CVC.

107 Cu toate acestea, examinarea cererii de nerecuperare ulterioară a taxelor la import trebuie să fie efectuată și cu luarea în considerare a dispozițiilor articolului 220 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din CVC și, așadar, a condițiilor cumulative pe care le prevede și care trebuie întrunite, care se adaugă la condiția referitoare la caracterul detectabil în mod rezonabil al erorii săvârșite de autoritățile competente (a se vedea punctele 92-99 de mai sus), și anume ca debitorul să fie de bună credință și să fi respectat toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare [a se vedea în acest sens Ordonanța din 1 octombrie 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Comisia, C-552/08 P, EU:C:2009:605, punctele 52, 55 și 56, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 47].

108 În primul rând, în ceea ce privește condiția privind buna-credință a debitorului, din articolul 220 alineatul (2) litera (b) al patrulea paragraf din CVC reiese că debitorul poate invoca buna-credință atunci când poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate (Hotărârea din 16 decembrie 2010, HIT Trading și Berkman Forwarding/Comisia, T-191/09, nepublicată, EU:T:2010:535, punctul 53).

109 Prin urmare, Regatul Spaniei susține în mod eronat că Comisia a făcut trimitere în mod nelegal la condiția privind buna-credință înainte de a stabili dacă trebuia să fie efectuată recuperarea ulterioară a taxelor la import datorate în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000.

110 În acest sens, trebuie amintit că această condiție privind buna-credință a operatorului și condiția privind necunoașterea erorii săvârșite de autoritățile vamale prezintă o anumită legătură. Chestiunea dacă operatorul a acționat cu bună-credință presupune în special să se stabilească dacă nu putea să detecteze în mod rezonabil eroarea săvârșită de autoritățile competente (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 mai 1996, Faroea Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, EU:C:1996:198, punctele 83 și 98-102, Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 30, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 47).

111 În prezent, este necesar să se analizeze modul în care condiția privind buna-credință a operatorului trebuie interpretată în vederea aplicării articolului 220 alineatul (2) litera (b) primul-al patrulea paragraf din CVC, în contextul juridic rezultat din adoptarea Regulamentului nr. 2700/2000, cu alte cuvinte în materia regimurilor preferențiale. Este necesar să se țină seama de clarificările care pot fi aduse de expunerea de motive a regulamentului menționat, de procedura la finalizarea căreia a fost adoptat și de jurisprudență.

112 În primul rând, în ceea ce privește expunerea de motive a Regulamentului nr. 2700/2000, considerentul (11) menționează că, pentru cazul special al regimurilor preferențiale, trebuie definite noțiunile de eroare a autorităților vamale și de bună-credință a debitorului. După ce a abordat chestiunea erorii autorităților țării terțe, acesta continuă, în general, arătând că debitorul poate invoca buna sa credință atunci când poate demonstra că a depus toate diligențele, cu excepția cazului în care în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* se publică un aviz în care se semnalează că există suspiciuni întemeiate. Acest considerent trebuie interpretat ca reprezentând un indiciu în sensul că buna-credință a debitorului trebuie examinată atunci când eroarea săvârșită de autoritățile țării terțe a determinat întocmirea unui certificat incorect, indiferent care ar fi originea acestei erori, dacă provine de la aceste autorități sau dacă este provocată printr-o prezentare incorectă a faptelor de către exportator.

113 În al doilea rând, în ceea ce privește procedura propriu-zisă de adoptare a Regulamentului nr. 2700/2000, *primo*, trebuie să se arate că modificarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC nu era prevăzută în Propunerea de regulament (CE) al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1998, C 228, p. 8).

114 Ca urmare a avizului în primă lectură al Parlamentul European, prin care s-a propus adăugarea celui de al doilea și a celui de al treilea paragraf la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, Comisia a prezentat o Propunere modificată de regulament (CE) al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a CVC (JO 2000, C 248, p. 1).

115 În plus, din procesul-verbal al celei de a 2248-a sesiuni a Consiliului Uniunii Europene „Piața internă”, desfășurată la 16 martie 2000 la Bruxelles (Belgia), în cadrul căreia a fost realizat un acord politic pentru propunerea de modificare a CVC, reiese că această propunere prevedea definirea cu exactitate a noțiunilor „erori administrative” și „buna-credință a importatorului” în privința operațiunilor care implicau mărfuri ce făceau obiectul tratament preferențial pe baza unor certificate inexacte eliberate de autoritățile unei țări terțe.

116 Poziția comună (CE) nr. 31/2000 din 25 mai 2000 adoptată de Consiliu, hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 CE în vederea adoptării unui Regulament (CE) al Consiliului de modificare a CVC (JO 2000, C 208, p. 1), conține considerentele și dispozițiile care vor fi adoptate definitiv sub forma Regulamentului nr. 2700/2000.

117 *Secundo*, într-un comunicat de presă IP/2000/1123 din 5 octombrie 2000, membrul Comisiei responsabil cu piața internă a indicat că modificarea în discuție introducea o definiție nouă a protecției bunei-credințe a operatorilor care importau bunuri aflate în regimuri preferențiale atunci când certificatele de origine apăreau ca fiind inexacte și că importatorii știau astfel că nu vor fi scuzați în mod automat dacă exportatorii dintr-o țară terță furnizaseră, de exemplu, certificate de origine false.

118 Prin urmare, rezultă în mod clar din procedura de adoptare a Regulamentului nr. 2700/2000 că articolul 220 alineatul (2) litera (b) al patrulea paragraf, privind buna-credință a debitorului, se aplică în cazul în care autoritățile unei țări terțe au întocmit certificate incorecte care permit să se beneficieze de un regim preferențial, aspect care confirmă concluzia din partea finală a punctului 112.

119 *Tertio*, trebuie arătat că Curtea a statuat că din considerentul (11) al Regulamentului nr. 2700/2000 reiese că modificarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC urmărea să definească, în cazul special al regimurilor preferențiale, noțiunile „erori ale autorităților vamale” și „buna-credință a debitorului” și că, astfel, fără a recurge la o modificare de fond, acest articol avea ca obiect explicarea noțiunilor sus-menționate, conținute deja în versiunea inițială a articolului 220 respectiv și precizate deja de jurisprudență (a se vedea Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctul 22 și jurisprudența citată). În consecință, instanța Uniunii a constatat că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC avea un caracter în esență interpretativ (Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctul 23).

120 Curtea a reluat astfel raționamentul cuprins în Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2005:527, punctele 29 și 32), potrivit căruia, pe de o parte, noul text al articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC urmărea să aducă nu o modificare, ci doar o clarificare în cazul special al tratamentului preferențial al mărfurilor originare din țări terțe, întrucât, în acest cadru, legiuitorul Uniunii a considerat necesar să definească mai exact noțiunile „erori ale autorităților vamale” și „buna-credință a debitorului”, și, pe de altă parte, noul mod de redactare al acestei dispoziții urmărea doar să codifice și să precizeze situația juridică care prevalase până atunci, tocmai pentru cazul specific al erorilor autorităților vamale în legătură cu statutul preferențial al mărfurilor originare din țări terțe.

121 În aceste împrejurări, rămâne aplicabilă jurisprudența anterioară în materia recuperării ulterioare a taxelor la import. Or, astfel cum s-a arătat la punctul 110 de mai sus, din aceasta reiese că, într-o anumită măsură, condiția privind buna-credință a operatorului și condiția privind necunoașterea erorii săvârșite de autoritățile vamale sunt asociate, chestiunea dacă operatorul a acționat cu bună-credință presupunând în special să se stabilească dacă acesta nu a putut să detecteze în mod rezonabil eroarea săvârșită de autoritățile competente.

122 Prin urmare, în pofida împrejurării că din articolul 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC reiese că eroarea săvârșită de autoritățile unei țări terțe la eliberarea unui certificat incorect constituie o eroare prezumată ca neputând fi detectată în mod rezonabil, în sensul primului paragraf (a se vedea punctul 99 de mai sus), trebuie să fie luată în considerare și împrejurarea că, într-o anumită măsură, condiția privind buna-credință a operatorului și condiția privind necunoașterea erorii săvârșite de autoritățile vamale sunt asociate (a se vedea punctul 121 de mai sus), aspect care are ca efect că, în orice situație, ele trebuie să fie analizate în raport cu împrejurările concrete ale cauzei, în lumina prezumției legale prevăzute la al doilea paragraf al dispoziției în discuție.

123 O asemenea interpretare menține și efectul util al articolului 220 alineatul (2) litera (b) al patrulea paragraf din CVC, deoarece buna-credință a debitorului poate fi invocată în condițiile prevăzute de această dispoziție și examinată de Comisie de la caz la caz, luând în considerare toate împrejurările de fapt ale cauzei, chiar și atunci când eroarea este prezumată ca neputând fi detectată în mod rezonabil de debitor.

124 În continuare, în ceea ce privește condiția privind respectarea legislației în vigoare în ceea ce privește declarația vamală, trebuie să se constate că noile dispoziții introduse la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC prin Regulamentul nr. 2700/2000 nu o menționează în niciun mod. Cu toate acestea, trebuie amintit că examinarea unei cereri de nerecuperare ulterioară a taxelor la import trebuie de asemenea efectuată cu luarea în considerare a dispozițiilor prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din CVC și, așadar, a condițiilor cumulative pe care le conține și care trebuie întrunite (a se vedea punctele 92-99 de mai sus), și anume în special condiția ca debitorul să fie de bună-credință și să fi respectat toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare (a se vedea în acest sens Ordonanța din 1 octombrie 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Comisia, C-552/08 P, EU:C:2009:605, punctele 52, 55 și 56, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 47).

125 Prin urmare, condiția referitoare la respectarea legislației în vigoare în ceea ce privește declarația vamală se aplică atunci când procedura de recuperare ulterioară are în vedere statutul preferențial al unei mărfi, iar autoritățile unei țări terțe au întocmit un certificat incorect în această privință.

Cu privire la implementarea celorlalte condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC

126 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 123 de mai sus, împrejurarea că eroarea săvârșită de autoritățile competente constituie o eroare prezumată ca neputând fi detectată în mod rezonabil nu se opune nicidecum analizării de către Comisie a problemei dacă debitorul este de bună-credință, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 121 de mai sus, cu luarea în considerare a tuturor împrejurărilor concrete ale cauzei.

127 Mai mult, condiția referitoare la legislația în vigoare privind declarația vamală trebuie de asemenea analizată de Comisie și, prin urmare, trebuie să se stabilească, având în vedere argumentele Regatului Spaniei, dacă decizia atacată nu este viciată de erori în legătură cu acest aspect.

– Cu privire la elementele referitoare la buna-credință a debitorului

128 Cu titlu introductiv, trebuie să se considere că cele două elemente menționate de Comisie în decizia atacată trebuie luate în considerare în special în cadrul aprecierii chestiunii dacă, în speță, debitorul era de bună-credință.

129 În primul rând, debitorul face parte dintr-un grup ale cărui activități se desfășoară pe plan mondial în sectorul pescuitului, al pregătirii, al fabricării, al ambalării și al comercializării produselor pe bază de pește proaspăt, congelat sau conservat [considerentul (39) al deciziei atacate].

130 În al doilea rând, exportatorul produselor în discuție, care a furnizat informațiile pe baza cărora au fost emise certificatele de origine de tip A, este o societate care aparține aceluiași grup ca debitorul [considerentele (37) și (46) ale deciziei atacate], iar cele două nave care au utilizat pavilion dublu aparțin grupului respectiv [considerentul (43) al deciziei atacate]. În asemenea condiții, potrivit Comisiei, nu se poate admite ca faptul că se prezumă că eroarea nu putea fi detectată în mod rezonabil conform articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC să conducă la recunoașterea bunei-credințe a debitorului.

131 În această privință, în special, rezultă din jurisprudență că eroarea săvârșită de autoritățile competente trebuie să aibă o asemenea natură încât nu putea să fie detectată în mod rezonabil de debitorul de bună credință, în pofida experienței sale profesionale și a diligenței de care trebuie să dea dovadă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, punctul 38).

132 În primul rând, trebuie să se constate că elementele menționate de Comisie în decizia atacată referitoare la experiența profesională a debitorului (a se vedea punctul 129 de mai sus) nu sunt contestate de Regatul Spaniei, care, dimpotrivă, admite că, în considerentul (39) al deciziei atacate, Comisia a recunoscut în mod întemeiat că debitorul era un operator foarte experimentat, însă susține în egală măsură că experiența profesională a debitorului nu ar influența nerespectarea condițiilor prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC.

133 Desigur, este adevărat că experiența profesională nu exclude, în sine, buna-credință a debitorului sau caracterul nedetectabil al erorii, astfel cum subliniază Regatul Spaniei. Cu toate acestea, trebuie să se arate că din partea unui profesionist experimentat se poate aștepta că dedică o atenție mai mare unor elemente administrative și factuale a căror evaluare intră sub incidența cadrului obișnuit al activităților sale, în special într-un mod în care să se poată constata mai facil orice abatere în raport cu ceea ce constituie o practică obișnuită corectă.

134 În al doilea rând, trebuie amintit că, în ceea ce privește diligența, operatorul economic care are îndoieli are obligația să se informeze și să investigheze toate clarificările posibile pentru a nu încălca dispozițiile respective (a se vedea prin analogie Hotărârea din 11 noiembrie 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, punctul 58, și Hotărârea din 13 septembrie 2007, Common Market Fertilizers/Comisia, C-443/05 P, EU:C:2007:511, punctul 191).

135 Reiese din decizia atacată că Comisia a analizat condiția diligenței operatorului în raport cu elementele diferite care fuseseră evidențiate ca fiind constitutive ale unei nerespectări a regulilor de origine.

136 *Primo*, referitor la condiția privind compunerea echipajelor navelor de pescuit, Comisia a considerat, având în vedere natura activității sale și apartenența la un grup care își desfășura activitatea pe mai multe oceane, supus din această cauză unor reguli diferite, că debitorul nu fusese diligent deoarece nu a respectat condițiile pentru a beneficia de tratamentul tarifar preferențial prevăzute de dispozițiile Regulamentelor nr. 980/2005 și nr. 732/2008.

137 *Secundo*, Comisia a constatat că în anumite cazuri exportatorul prezentase atât certificate de origine nepreferențiale eliberate de camerele de comerț din Spania și din Franța și certificate EUR.1 care nu erau eliberate de autoritățile vamale ale Uniunii și referitoare la Acordul ACP, cât și certificate EUR.1 eliberate de autoritățile seychelleze și certificate de tip A eliberate de autoritățile panameze. Comisia a considerat că asemenea fapte nu permiteau stabilirea originii tonului, în lipsa unei trasabilități necesare, și a concluzionat că debitorul nu respectase dispozițiile privind declarația în vamă și regulile de origine aplicabile.

138 *Tertio*, Comisia a constatat că conceptele „înregistrare dublă”, „număr de înregistrare” și „naționalitate dublă” ale navelor nu erau ambigue, ci erau definite în mod clar în dreptul Organizației Națiunilor Unite (ONU). Comisia a adăugat că dreptul Uniunii prevedea în mod clar cerința ca o navă de pescuit să fie înregistrată într-un singur stat și să navigheze sub pavilionul unui singur stat pentru a beneficia de SGP. Or, Comisia a afirmat că cele două nave în discuție fuseseră înregistrate în Seychelles și navigaseră sub pavilionul acestei țări timp de cinci ani, fiind înregistrate și în El Salvador și arborând pavilionul acestei din urmă țări, deși debitorul a declarat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 68 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93 pentru a beneficia de SGP.

139 *Quarto*, Comisia a arătat că informațiile pe baza cărora fuseseră eliberate certificatele de origine de tip A de autoritățile salvadoriene fuseseră furnizate de o filială a grupului căruia îi aparține debitorul.

140 Având în vedere aceste împrejurări, Comisia a concluzionat că debitorul nu demonstrase gradul de atenție așteptat din partea unui operator profesionist în cadrul regimului vamal solicitat pentru produsele în discuție, având în vedere situația pe care o evidențiase.

141 În al treilea rând, trebuie să se răspundă la diferitele argumente invocate de Regatul Spaniei pentru a contesta lipsa de diligență a debitorului.

142 *Primo* și cu titlu introductiv, Regatul Spaniei susține că, în decizia atacată, ar fi contradictoriu să se afirme că autoritățile salvadoriene au săvârșit o eroare fără ca exportatorul să fi prezentat incorect faptele și că debitorul nu a avut diligență cu privire la aceleași fapte.

143 Cu privire la acest aspect, trebuie să se arate, desigur, că este de necontestat că condiția privind caracterul nedetectabil al erorii săvârșite de autoritățile competente este asociată, într-o anumită măsură, cu chestiunea bunei-credințe a debitorului, după cum se constată în jurisprudență. Cu toate acestea, nu este posibil să se admită ca faptul că eroarea este prezumată ca neputând fi detectată în mod rezonabil, constatare ce rezultă din aplicarea normei prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din CVC, introdusă prin Regulamentul nr. 2700/2000, să aibă drept consecință automată și necesară ca, în speță, buna-credință a debitorului să fie constatată *a fortiori*, având în vedere împrejurările evidențiate deja la punctele 128-130 de mai sus. În ceea ce privește contradicția menționată de Regatul Spaniei, între constatarea unei erori săvârșite și lipsa unei prezentări incorecte a faptelor de către exportator, nu este invocat niciun argument pentru a susține această argumentație, a cărei logică nu reiese nici din jurisprudență. În mod similar, aceeași concluzie este valabilă și pentru eventuala contradicție între lipsa unei prezentări incorecte a faptelor de către exportator și lipsa de diligență a debitorului în privința acelorași fapte. În special, nu este posibil să se prezume că buna-credință a debitorului ar decurge în mod direct din comportamentul exportatorului, întrucât în special debitorul nu poate obține un beneficiu din acțiunea acestuia din urmă în împrejurări în care elementele factuale furnizate de exportator nu pot conduce la eliberarea unor certificate de origine de tip A de către autoritățile competente ale țării terțe în cauză. Astfel, trebuie să se constate că afirmațiile sus-menționate ale Regatului Spaniei trebuie să fie apreciate în raport cu faptul că anumite erori săvârșite de autoritățile vamale salvadoriene rezultau din luarea în considerare a unor certificate inițiale care, în mod evident, nu puteau fi considerate de natură să permită obținerea tratamentului preferențial și din alte încălcări notabile ale unor obligații privind echipajul și pavilionul navelor în discuție.

144 Argumentul Regatului Spaniei trebuie, așadar, respins.

145 *Secundo*, pe de o parte, Regatul Spaniei consideră că ar fi disproporționat să se solicite ca debitorul să știe compunerea echipajului fiecărei nave la momentul diferitor capturi, care ar fi fost realizate de nave care nu aparțineau grupului Calvo, astfel încât acesta din urmă nu putea să solicite informații referitoare la compunerea echipajului. Regatul Spaniei afirmă că debitorul a luat măsuri de precauție suplimentare, solicitând furnizorilor un certificat de proprietate care atesta respectarea regulilor privind compunerea echipajului. Pe de altă parte, acesta constată că complexitatea legislației privind produsele de pescuit în privința originii constituie unul dintre elementele pertinente în aprecierea condițiilor prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC și că, în speță, aceasta este lipsită de îndoială.

146 Cu privire la argumentul referitor la caracterul disproporționat al cerinței privind cunoașterea de către debitor a compunerii echipajului navelor care au pescuit produsele în discuție, trebuie să se constate că, deși în decizia atacată Comisia impune debitorului o asemenea cerință, în înscrisurile sale în fața Tribunalului ea o impune și exportatorului. În orice caz, trebuie să se constate că, având în vedere apartenența debitorului și a exportatorului la același grup, lipsa de diligență a exportatorului în ceea ce privește controlul condiției referitoare la compunerea echipajului navelor este imputabilă și debitorului, în special din cauza posibilităților de informare care există între întreprinderile ce aparțin aceluiași grup. În plus, trebuie să se constate că, prin prezentarea unor certificate de proprietate ale navelor, care evidențiază compunerea echipajului și a căror completare grupul Calvo avea obiceiul să o solicite proprietarilor de nave, Regatul Spaniei furnizează în realitate un indiciu clar în sensul că cerința cunoașterii compunerii echipajului de către exportator sau de către debitor nu este vădit disproporționată și că, dimpotrivă, ar putea fi vorba despre o practică relativ obișnuită în sectorul activității de pescuit, în special atunci când capturile efectuate de aceste nave sunt destinate să fie importate în Uniune în cadrul SGP. În aceste împrejurări, nu se poate considera ca fiind exclus ca exportatorul sau debitorul, care doresc să beneficieze de SGP, să poată solicita furnizorilor, chiar externi față de grupul Calvo, în cadrul raporturilor lor contractuale, datele privind compunerea echipajului, în pofida afirmațiilor Regatului Spaniei potrivit cărora asemenea informații erau dificil de obținut în special din cauza posibilității de modificare a echipajului la momentul realizării fiecărei capturi sau din cauza prezenței fără caracter stabil a anumitor persoane la bord. Pe de altă parte, contrar afirmațiilor Regatului Spaniei, respectarea legislației privind protecția datelor personale nu s-ar opune unei asemenea abordări, întrucât există mai multe posibilități care permit în practică solicitarea și salvarea unor asemenea date fără încălcarea legislației sus-menționate, prin solicitarea acordurilor necesare, în această privință, persoanelor vizate, în special în cazul navelor externe grupului exportatorului și al debitorului. În plus, a accepta afirmația Regatului Spaniei în această privință ar face caducă cerința de demonstrare a compunerii echipajului navelor la momentul capturii, deși este cert că o asemenea obligație se aplica în speță, în conformitate cu normele în vigoare la data pertinentă.

147 În ceea ce privește cele șapte certificate prezentate Tribunalului de Regatul Spaniei, Comisia subliniază că ele nu demonstrează că ar fi fost respectată condiția referitoare la compunerea echipajului unei nave, potrivit căreia 75 % din membri trebuiau să fie resortisanți ai Uniunii sau ai țării beneficiare de tratamentul tarifar preferențial. În această privință, trebuie să se constate că, astfel cum Comisia susține în mod întemeiat, aceste certificate indică numai procentul membrilor echipajului care sunt resortisanți ai statelor Uniunii sau ai vreunei țări beneficiare din grupul II al SGP în vederea cumulării („porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de Paises SPG”), unul dintre ele raportându-se la procentul membrilor echipajului care sunt resortisanți ai unor state părți la Acordul ACP. Or, în aceste împrejurări, trebuie să se considere că, având în vedere caracterul lor imprecis, certificatele în discuție nu sunt susceptibile să demonstreze că era îndeplinită condiția referitoare la compunerea echipajului.

148 În sfârșit, referitor la complexitatea legislației privind originea produselor din pescuit, nu se poate statua că aceasta există cu privire la chestiunea de drept în litigiu în prezenta cauză. Astfel, articolul 68 alineatul (1) literele (f) și (g) și alineatul (2) a cincea liniuță din Regulamentul nr. 2454/93, în versiunea aplicabilă în perioada faptelor, prevede că sunt considerate ca fiind obținute în întregime într-o țară beneficiară sau în Uniune produsele obținute din pescuitul maritim și celelalte produse obținute pe navele țării respective din mările aflate în afara apelor teritoriale sale sau produsele obținute pe navele-uzine ale țării respective, expresiile „navele țării respective” și „navele-uzină” ale țării respective fiind aplicabile numai navelor și navelor-uzine al căror echipaj, în special, este constituit în proporție de cel puțin 75 % din resortisanți ai țării beneficiare sau ai statelor membre.

149 O atare regulă nu poate fi considerată ca având o asemenea complexitate încât pentru un operator foarte experimentat ca debitorul sau ca exportatorul ar fi excesiv de dificil să îi asigure respectarea. Argumentul Regatului Spaniei referitor la numărul de decizii prin care Comisia ar fi respins înscrierea contabilă ulterioară a taxelor la import în sectorul tonului, cu privire la care nu s-a afirmat că dificultatea de natură normativă avea ca obiect tocmai chestiunea compunerii echipajului, trebuie, așadar, respins, ca și cel referitor la modificările aduse de instituțiile Uniunii cadrului normativ în materia SGP. Astfel, asemenea împrejurări nu permit să se concluzioneze că această condiție referitoare la compunerea echipajului ar fi avut o natură complexă. În plus, faptul că Comisia s-a angajat într-o acțiune de simplificare a regulilor de origine în cadrul regimurilor preferențiale, care a condus la eliminarea condiției referitoare la compunerea echipajului, constituie cel mult un indiciu în sensul că instituția avea o vedere o mai bună practică administrativă ulterioară analizei efectelor normelor în discuție, fără a se putea deduce din această împrejurare că ele erau dificil de înțeles pentru profesioniștii experimentați în domeniul respectiv. De altfel, după cum subliniază Comisia în mod întemeiat, nu s-a demonstrat că aceste constatări ale Regatului Spaniei referitoare la complexitatea legislației priveau în mod specific cerința în discuție referitoare la echipaj. De asemenea, nici faptul că a existat o consultare în această privință între OLAF și serviciul juridic al Comisiei nu constituie o dovadă concludentă a caracterului complex al chestiunii juridice în discuție. În plus, în ceea privește interpretarea de către Curte a noțiunii de echipaj în Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții (C-153/94 și C-204/94, EU:C:1996:198, punctul 47), restrângerea acestei noțiuni la personalul permanent al unei nave nu poate fi considerată o sursă de dificultate suplimentară pentru a fi asigurată respectarea normei prevăzute la articolul 68 alineatul (1) și alineatul (2) a cincea liniuță din Regulamentul nr. 2454/93, deoarece conduce, în mod contrar, la o informare doar cu privire la membrii echipajului care prezintă o legătură stabilă cu nava care efectuează capturile ce beneficiază de SGP.

150 Argumentația Regatului Spaniei cu privire la acest aspect trebuie, așadar, respinsă.

151 *Tertio*, Regatul Spaniei consideră că decizia atacată este contradictorie, deoarece în aceasta se afirmă că, din cauza activității sale, debitorul ar fi trebuit să știe că nu era respectată condiția compunerii echipajului, însă, în ceea ce privește capturile a căror origine era atestată prin certificatele de origine de tip A eliberate de Panama, acesta nu putea să detecteze eroarea. În plus, Comisia s-ar fi abătut de la practica sa decizională, prin intermediul căreia a acordat întotdeauna remiterea taxelor vamale unor operatori experimentați care desfășurau aceeași activitate ca și debitorul, aspect care ar fi un element pertinent pentru a fi luat în considerare în speță, chiar dacă aceste decizii au fost adoptate în temeiul articolului 239 din CVC sau al regulilor ACP.

152 Cu privire la caracterul contradictoriu al deciziei atacate, trebuie să se arate că motivele pentru care Comisia a considerat că situația materiilor prime originare din Panama trebuia să fie analizată în mod diferit de celelalte situații reies în mod clar din considerentul (38) al deciziei atacate. Originea materiei prime în discuție era justificată prin certificate de origine de tip A întocmite de autoritățile panameze, țară ce face parte din grupul regional II, iar nu prin certificate de natură diferită emise de autorități ale unor țări care nu fac parte din același grup regional, ca în cazul importurilor în litigiu. În aceste condiții, Comisia a admis că debitorul nu putea să știe că certificatele de origine de tip A emise de

autoritățile salvadoriene pentru importurile în litigiu fuseseră sau nu fuseseră corect întocmite în raport cu certificate având aceeași natură întocmite de autoritățile panameze. Prin urmare, în decizia atacată nu există o contradicție.

153 Cu privire la practica decizională anterioară, Comisia susține în mod întemeiat că Deciziile REM 07/02 și REM 08/02 se raportau la situații în care nu se ridicase problema prezentării de către exportator a unor certificate de origine inițiale inadecvate în vederea aplicării SGP, în împrejurări în care, precum în speță, debitorii taxelor vamale ar fi avut o experiență profesională deosebită, iar debitorul și exportatorul făceau parte din același grup. Astfel, aceste decizii priveau mai degrabă probleme legate de compunerea echipajului, iar în al doilea caz și probleme legate de chestiunea identificării proprietarilor navelor în discuție. În ceea ce privește celelalte decizii prezentate de Regatul Spaniei, trebuie să se constate că niciuna dintre ele nu are în vedere o situație în care debitorul și exportatorul fac parte din același grup. Prin urmare, este vorba despre decizii care privesc situații de fapt diferite de cea în discuție în prezenta cauză. Așadar, ele nu pot întemeia o practică decizională care poate fi pertinentă pentru soluționarea prezentei cauze. În plus, niciuna dintre aceste decizii nu conține o constatare potrivit căreia legislația în discuție era complexă și justifica, din această cauză, remiterea taxelor la import.

154 Argumentația Regatului Spaniei cu privire la acest aspect trebuie, așadar, respinsă.

155 *Quarto*, Regatul Spaniei amintește că, potrivit jurisprudenței, perioada în care autoritățile vamale manifestă același comportament are o anumită importanță pentru aprecierea diligenței operatorilor. Or, autoritățile salvadoriene, corect informate despre certificatele deținute, nu au invocat ani de zile vreo obiecție la eliberarea certificatelor de tip A, în special din cauza netransmiterii ștampilelor de către Comisie, favorizând astfel eliberarea unor certificate incorecte.

156 Tribunalul arată, similar Comisiei, că argumentul întemeiat pe menținerea în timp a poziției autorităților competente nu este, în sine, concludent pentru a aprecia dacă debitorul a dovedit diligență, chiar dacă este vorba despre un aspect util pentru verificarea existenței unei erori a autorităților respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 2013, Recombined Dairy System/Comisia, T-65/11, EU:T:2013:295, punctele 25 și 29). Având în vedere toate elementele pertinente ale prezentei cauze, mai precis experiența debitorului, apartenența sa la același grup ca exportatorul și natura erorii săvârșite, menținerea în timp a poziției autorităților salvadoriene nu îl poate scuti pe debitor de lipsa sa de diligență. Pe de altă parte, trebuie să se constate că problema ștampilelor pe care Comisia ar fi trebuit să le transmită autorităților menționate nu produce efecte asupra erorii săvârșite și, prin urmare, asupra diligenței pe care debitorul ar fi trebuit să o dovedească. De altfel, însuși Regatul Spaniei arată, după ce a subliniat că netransmiterea ștampilelor era o neîndeplinire a obligațiilor direct imputabilă Comisiei care, în opinia sa, a contribuit fără îndoială la eliberarea unor certificate incorecte și la menținerea în timp a erorii, „că în acest context nu poate fi vorba despre cauza principală a emiterii certificatelor incorecte”. Pe același temei, trebuie să se adauge că, în speță, nu s-a ridicat chestiunea unei eventuale falsificări a certificatelor EUR.1 care au constituit temeiul eliberării certificatelor de tip A, astfel încât lipsa comunicării ștampilelor pertinente de către Comisie nu ar fi putut avea consecințe practice.

157 Argumentația Regatului Spaniei cu privire la acest aspect trebuie, așadar, respinsă.

158 *Quinto*, Regatul Spaniei afirmă că regula de origine prevede doar ca navele să fie înmatriculate sau înregistrate în țara beneficiară sau într-un stat membru, excluderea regimurilor preferențiale în cazul unei duble înmatriculări rezultând dintr-o interpretare a Comisiei care nu era cunoscută la momentul introducerii cererilor de eliberare a certificatelor, care semnalau utilizarea pavilionului seychellez. Prin urmare, efectele dublei înmatriculări ar rezulta dintr-o legislație complexă, aspect care ar fi demonstrat prin faptul că autoritățile salvadoriene au avut o interpretare a condiției referitoare la pavilion diferită de cea a Comisiei.

159 În această privință, astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, Regatul Spaniei admite că atât debitorul, cât și exportatorul știau că navele în discuție erau înregistrate în două țări. Acesta susține mai degrabă că faptul că exportatorul notificase autorităților salvadoriene că exista un pavilion dublu era o manifestare de bună-credință. Pe de altă parte, este cert că navele în discuție aparțineau unei alte societăți a grupului din care fac parte debitorul și exportatorul.

160 Contrar argumentației Regatului Spaniei, nu se poate admite că regula de origine, prevăzută la articolul 68 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93, are o natură deosebit de complexă. Într-adevăr, aceste dispoziții prevăd ca navele care efectuează capturi ce beneficiază de SGP să fie înmatriculate sau înregistrate în țara beneficiară sau într-un stat membru și să navigheze sub pavilionul țării beneficiare sau al unui stat membru. Astfel, trebuie să se considere că singura chestiune care rămâne pertinentă privește efectele împrejurării că cele două nave în discuție erau înregistrate atât în El Salvador, cât și în Seychelles.

161 Trebuie să se arate că, astfel cum Comisia a subliniat în mai multe rânduri, dreptul ONU prevede consecințele pe care le suportă o navă ca urmare a navigării sub mai multe pavilioane.

162 Astfel, articolul 92 alineatul (2) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării, semnată la Montego Bay la 10 decembrie 1982 și intrată în vigoare la 16 noiembrie 1994, prevede că o navă care navighează sub pavilioanele a două sau mai multe state, de care se folosește după caz, nu se poate prevala, față de orice țară terță, de niciuna dintre aceste naționalități și poate fi asimilată unei nave fără naționalitate. Din această normă reiese că o navă care arborează pavilion dublu se află într-o situație nelegală în raport cu dreptul internațional.

163 În ceea ce privește aplicabilitatea acestei norme în speță, trebuie să se arate că Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării a fost aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 98/392/CE a Consiliului din 23 martie 1998 privind încheierea de către Comunitatea Europeană a Convenției Organizației Națiunilor Unite din 10 decembrie 1982 privind dreptul mării și a Acordului din 28 iulie 1994 privind punerea în aplicare a părții XI din aceasta (JO 1998, L 179, p. 1, Ediție specială, 04/vol. 4, p. 103). O asemenea împrejurare are ca efect faptul că este obligatorie pentru Uniune, dispozițiile acestei convenții fiind, prin urmare, parte integrantă a ordinii juridice a Uniunii (Hotărârea din 30 mai 2006, Comisia/Irlanda, C-459/03, EU:C:2006:345, punctul 82, și Hotărârea din 3 iunie 2008, Intertanko și alții, C-308/06, EU:C:2008:312, punctul 53).

164 Prin urmare, Comisia a aplicat în mod întemeiat regula de origine prevăzută la articolul 68 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2454/93, luând în considerare norma prevăzută la articolul 92 alineatul (2) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării. Astfel, având în vedere mecanismul relativ simplu de interpretare a unei dispoziții a regulamentului menționat în lumina acestei convenții, care, de altfel, la data faptelor pertinente nu constituia nicidecum un element recent, nu se poate considera că legislația în discuție este complexă. Mai mult, având în vedere experiența exportatorului și a debitorului, precum și apartenența lor la un grup de dimensiune internațională în sectorul pescuitului, Regatul Spaniei nu poate susține în mod întemeiat că aceștia nu cunoșteau regula referitoare la pavilionul dublu și efectele sale stricte.

165 În asemenea condiții, întreaga argumentație a Regatului Spaniei îndreptată împotriva constatării din decizia atacată referitoare la pavilionul dublu trebuie respinsă, inclusiv afirmația acestuia potrivit căreia exportatorul nu a ascuns faptul că navele în discuție arborau pavilion dublu. Astfel, împrejurarea că autoritățile erau informate cu privire la această situație nu are efect asupra pertinenței faptului că era vorba despre o acțiune neconformă cu normele sus-menționate (a se vedea punctele 162 și 163 de mai sus).

166 În sfârșit, în ceea ce privește argumentația referitoare la experiența profesională a debitorului, constatare care nu ar împiedica, potrivit Regatului Spaniei, Comisia să efectueze o remitere a taxelor la import, astfel cum ar rezulta din practica sa, trebuie să se constate că la aceasta s-a răspuns deja, în

special la punctele 128-133, 146 și 149 de mai sus, întrucât rezultă că, având în vedere împrejurările cauzei și îndeosebi experiența sa profesională, debitorul ar fi trebuit să dea dovadă de o diligență pe care nu a demonstrat-o în raport cu erorile săvârșite de autoritățile salvadoriene.

167 În ceea ce privește împrejurarea că o asemenea experiență nu ar fi fost un obstacol în calea nerecuperării taxelor la import pentru importurile originare din Panama, din cuprinsul punctului 152 de mai sus reiese în mod corespunzător că justificarea originii prin intermediul unor certificate de origine de tip A, întocmite de autoritățile panameze, țară care face parte din grupul regional II, nu permitea debitorului să știe dacă certificatele de origine de tip A emise de autoritățile salvadoriene pentru importurile în litigiu fuseseră sau nu fuseseră întocmite corect în raport cu cele întocmite de autoritățile panameze. Prin urmare, Regatul Spaniei nu poate deduce din această constatare o anumită contradicție în raționamentul Comisiei, întemeiată pe o percepere a două situații de fapt diferite privind importurile efectuate de debitor.

168 Prin urmare, trebuie să se constate că Comisia a constatat în mod întemeiat că debitorului îi lipsise diligența și că, în consecință, nu putea să fie considerat de bună-credință în scopul aplicării articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC.

– Cu privire la elementele referitoare la respectarea legislației privind declarația în vamă.

169 Regatul Spaniei susține, cu titlu principal, că Comisia nu a precizat care erau dispozițiile privind valoarea în vamă care nu fuseseră respectate, limitându-se să menționeze o neîndeplinire a obligațiilor privind regulile de origine. Or, o asemenea constatare nu ar permite să se demonstreze o încălcare a legislației privind declarația vamală. Debitorul ar fi prezentat declarații vamale corecte, care conțineau cereri de aplicare a tratamentului tarifar preferențial întemeiate pe certificatele necesare în acest scop. Prin urmare, debitorului nu i se poate imputa că nu a furnizat informații pe care nu putea să le cunoască și să le obțină în mod rezonabil.

170 În susținerea argumentației prezentate, Regatul Spaniei face trimitere la raportul OLAF, în care s-ar recunoaște posibilitatea de identificare, pornind de la o captură, a produselor finite obținute și livrările către Uniune în care aceste produse sunt incluse, fără ca niciun element să indice că este imposibilă identificarea originii capturilor. În plus, livrările către Uniune ar fi conținut produse rezultate din materii prime capturate de navele în discuție în prezenta cauză, dar și de alte nave. În consecință, dacă toate livrările ar fi inclus produse rezultate din prelucrarea materiilor prime capturate de mai multe nave, afirmația Comisiei potrivit căreia anumite livrări, realizate sub același certificat de tip A, nu ar respecta dispozițiile referitoare la valoarea în vamă ar fi arbitrară, deoarece această împrejurare s-ar regăsi în toate situațiile.

171 În sfârșit, Regatul Spaniei susține că sistemul de trasabilitate în vigoare permite să se stabilească originea capturilor, OLAF făcând trimitere în mod expres la rapoartele de trasabilitate comunicate de debitor, ceea ce demonstrează existența unui sistem de trasabilitate adecvat și posibilitatea de a fi diferențiate, în cazul fiecărei livrări, produsele originare de acelea care nu sunt originare. Mai mult, într-o scrisoare din 14 martie 2014, cu numărul de referință Ares(2014) 732193, Comisia ar recunoaște existența în speță a unei trasabilități, această scrisoare având legătură cu decizia atacată deoarece ar conține aprecieri referitoare la o decizie a Tribunal de Cuentas (Curtea de Conturi, Spania) privind actele de închidere a conturilor pe anul 2009 referitoare la importurile în litigiu.

172 În replică, Regatul Spaniei susține că interpretarea potrivit căreia dubla înmatriculare a unei nave exclude aplicarea regimurilor preferențiale a fost dată după ce administrația spaniolă terminase cea mai mare parte a actelor de închidere ulterioară a conturilor, care nu făceau diferența între produsele originare și produsele neoriginare avute în vedere de același certificat.

173 În plus, Regatul Spaniei amintește că nerespectarea regulii de origine permite să se constate datoria vamală, care este necesară pentru inițierea unei proceduri de remitere a taxelor, însă că nu este vorba despre o condiție a unei asemenea remiteri.

174 Cu titlu introductiv, trebuie să se arate că din considerentul (42) al deciziei atacate reiese că, prin prezentarea unor certificate de origine care nu permiteau să se stabilească originea tonului, debitorul nu a respectat dispozițiile privind declarația vamală și regulile de origine aplicabile.

175 Trebuie să se constate că este vorba de singura considerație care întemeiază lipsa respectării dispozițiilor privind declarația în vamă, întrucât Comisia nu răspunde în mod util în fața Tribunalului la argumentul Regatului Spaniei întemeiat pe imposibilitatea de a fonda o asemenea nerespectare pe o neîndeplinire a obligațiilor ce decurg din regulile de origine care, în opinia acestuia, constituie punctul de plecare al procedurii de recuperare ulterioară, iar nu un element în raport cu care condiția referitoare la declarația în vamă este sau nu este admisă.

176 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, declarantul trebuie să furnizeze autorităților vamale competente toate informațiile necesare prevăzute de normele Uniunii și de normele naționale care, eventual, le completează sau le transpun în raport cu tratamentul vamal solicitat pentru marfa în cauză (Hotărârea din 23 mai 1989, Top Hit Holzvertrieb/Comisia, 378/87, EU:C:1989:209, punctul 26, și Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, EU:C:1996:198, punctul 108).

177 Totuși, astfel cum Curtea a afirmat, această obligație nu poate depăși informațiile pe care declarantul le poate cunoaște și le poate obține în mod rezonabil, astfel încât este suficient ca asemenea informații, chiar dacă sunt inexacte, să fi fost furnizate cu bună-credință (Hotărârea din 1 aprilie 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, punctul 29, și Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, EU:C:1996:198, punctul 109).

178 Or, din cuprinsul punctelor 61 și 62 de mai sus reiese că neîndeplinirea obligațiilor care a fost constatată în privința regulilor referitoare la originea produselor importate determină, în speță, o încălcare a legislației referitoare la declarația vamală. Astfel, articolul 84 din Regulamentul nr. 2454/93 prevede că dovezile de origine se depun la autoritățile vamale ale statelor membre în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 62 din CVC. Or, acest din urmă articol privește declarația vamală în scris. Acesta prevede că declarația vamală trebuie întocmită pe un formular oficial prevăzut în acest scop, trebuie semnată și trebuie să conțină toate detaliile necesare aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile, la declarație trebuind să fie anexate toate documentele solicitate pentru aplicarea dispozițiilor care reglementează acest regim vamal. Pentru a obține aplicarea unui tratament tarifar preferențial pe baza originii produselor importate, în temeiul articolului 62 din CVC coroborat cu articolul 84 din Regulamentul nr. 2454/93, importatorul trebuie să anexeze la declarația sa vamală un certificat de origine de tip A care să fie corect.

179 În plus, trebuie arătat că, după cum susține Comisia în mod întemeiat, sistemul de trasabilitate utilizat de debitor nu permitea să se stabilească originea capturilor pertinente în speță. Astfel, înscrierile ulterioare în evidența contabilă efectuate de autoritățile spaniole priveau numai marfa neoriginară și marfa care nu a putut să fie disociată de cea neoriginară, aceleași autorități recunoscând o trasabilitate insuficientă. De asemenea, după cum precizează Comisia, din scrisoarea din 14 martie 2014 menționată la punctul 171 de mai sus reiese că acesta privea numai mărfurile care ar fi putut să fie excluse din recuperarea ulterioară în calitate de mărfuri originare disociabile de marfa neoriginară. În ansamblu, chestiunea trasabilității produselor privește astfel, după cum susține Comisia în mod întemeiat, un stadiu anterior prezentei proceduri, și anume stadiul stabilirii datoriei vamale, care era în sarcina autorităților naționale, iar nu stadiul remiterii taxelor. Pe de altă parte, în ceea ce privește rapoartele de misiune ale OLAF, acestea evidențiază deopotrivă, contrar celor afirmate de Regatul Spaniei, deficiențe grave în sistemul de trasabilitate.

180 În sfârșit, nu se poate susține în mod util că Comisia a recurs la o apreciere arbitrară a unor situații diferite care intră sub incidența certificatelor prezentate, din moment ce, astfel cum s-a analizat la punctul 152 de mai sus, este vorba despre mai multe situații obiectiv diferite și necomparabile.

181 Prin urmare, fără a fi necesară examinarea celorlalte argumente ale Regatului Spaniei în această privință, amintite la punctele 170-173 de mai sus, care nu pot determina lipsa de validitate nici a constatării că eventuala trasabilitate a unor produse nu le privea pe cele în discuție în prezenta cauză, nici a concluziei privind lipsa unei aprecieri arbitrare a faptelor din partea Comisiei, se impune respingerea acestei critici cuprinse în al doilea motiv și, împreună cu acesta, a motivului în totalitate, precum și a prezentei acțiuni.

Cu privire la cheltuielile de judecată

182 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

183 Întrucât Regatul Spaniei a căzut în pretenții, acesta va suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele a Comisiei, conform concluziilor acesteia.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 15 decembrie 2016.

Semnături

Cuprins

Situația de fapt 1

Procedura și concluziile părților 5

Argumentele părților 5

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului la bună administrare, în cadrul articolului 872a din Regulamentul nr. 2454/93 5

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC 10

Cu privire la admisibilitatea criticii referitoare la cererea precedentă depusă de debitor pentru remiterea taxelor la import 10

Cu privire la caracterul cumulativ al condițiilor prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC 11

Cu privire la caracterul nedetectabil al erorii 12

Cu privire la obligația de îndeplinire a celorlalte condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC 15

Cu privire la implementarea celorlalte condiții de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC 18

– Cu privire la elementele referitoare la buna-credință a debitorului 19

– Cu privire la elementele referitoare la respectarea legislației privind declarația în vamă. 25

Cu privire la cheltuielile de judecată 27